

ON L'AIGUA ÉS FOSCA, ES MOUEN COSSOS

El mar sempre pren allò que és seu, i a vegades també allò que no li pertany. Es podria dir que és egoista a la seva manera, perquè sempre ho vol tot per ell. Tot i això, tot el que deixem que li caigui li pertany per sempre, fins i tot allò que encara respira. Al final, potser no és el mar qui s'ho queda... sinó nosaltres qui ho hem deixat caure, no?

El cel estava apagat i les estrelles es podien comptar amb els dits de la mà, com si algú les hagués espantades. Tot i que als homes que ballaven per les onades no els hi importava especialment la seva presència. Feia només unes poques hores que havien deixat la seva vida enrere en cerca de trobar un nou raig de llum que els hi dones esperança. Això és perquè on ells estaven, no se li podria dir casa de debò. A Líbia la guerra era dura i apagava fins i tot el somriure més enlluernador. Per això, fugien, per aquest únic motiu és que hi havia una divuitena d'homes pujats a un vaixell. Amb la mirada posada en l'horitzó i l'esperança que a l'altre costat d'aquell mar, els esperes un nou caliu.

Els primers cinc dies, van transcórrer bé. Ningú va caure malalt com es rumorejava que passava. Molt menys es van trobar amb ningú que pogués aturar-los. I sortosament, en cap moment es van veure amenaçats pel mar, el qual semblava compassiu i empàtic amb la seva situació. Però tothom sap que la calma al mar, mai no dura per sempre.

El sisè dia, el cel va començar a bramar i a escopir odi en forma de tempestat. Llençava aiguades que enervaven al mar fent de les seves onades més grans i agressives. El vaixell que era de material de no gaire bona procedència, va rendir-se i va deixar que l'aigua entres a fer-los companyia. Una aigua fosca que en situacions normals, haguessis qüestionat si provenia del mar brillant que fins fa no molt es movia sota seu.

L'angoixa va augmentar i va causar un caos sonor entre els homes que habitaven aquella petita nau. Quan de sobte, sense cap avís, la tempesta va apaivagar-se, permetent-los arreglar ràpidament les malifetes.

Així bé, els hi va deixar una petita ofrena als navegants. I és que les aigües, van apropar una noia que es mantenia estirada sobre el que devia ser algun cop, una part d'un bonic vaixell. Els homes a l'inici no van saber ben bé si la jove era viva, ja que aquesta mancava de senyals humanes. El seu cos estava tens i pàl·lid, i el pit no es movia, com si la noia no respire.

La van socórrer, com acte de solidaritat i empatia; pel fet que en part, s'hi veien reflectits en ella. Com si allò fos un avís de què potser, acabarien surant de manera desorientada pròximament. I va ser allà, quan ja la van deixar reposar estirada al terra moll, que va obrir els ulls, era viva.

Els homes li van brindar unes mantes per calmar les tremolors que li liscaven pel cos. Aquests preocupats intentaven assabentar-se del que estava passant i d'on provenia aquella jove tot fent milers de preguntes. Malgrat això, ella no es mostrava present ni disposada a parlar.

A l'altre costat, un noi de tot just vint anys que era víctima de la mirada de la jove, també presentava un interès notable en intercanviar-li la mirada. Perquè aquella noia, tenia quelcom especial. El noi, bé, en aquell moment no va saber explicar gairebé que era el que l'enganxava a ella. Al principi va pensar que era el seu rostre, el qual era extremament poètic i molt únic. Tenia la cara prima i allargada, d'un pàl·lid molt poc usual. Ulls negres com la nit, tanmateix, pestanyes frondoses i llargues, i celles que se li arquejaven d'una manera molt acord a les seves faccions, fent de la seva bellesa cada cop més irreal. Era una noia especialment diferent del que mai havia vist abans. Però igualment, allò no era. Ignorant la seva singularitat, hi havia en ella quelcom que anava molt més enllà del físic, una aura que deia a crits que era especial.

Quan els dies van anar passant, la jove va començar a apropar-se al noi. Li va explicar qui era i d'on venia. I sorprenentment va resultar que eren tots dos, d'allò més similars. Van començar a passar la gran part de la travessia asseguts en un mateix punt parlant de tota mena de coses i gairebé no s'hi separaven mai. I si més no, l'Aurora feia de vegades comentaris estranys, a ell, no semblava afectar-lo en especial. Van ser uns dies macos on cadascú va trobar una família en l'altre.

Però per més que aquella noia li estava tornant els colors a la vida d'aquell noi que ja no tenia res, no n'hi havia prou amb el mal, que encara en venia més. I és que al noi li passaven coses massa inusuals.

Una nit quan passejava per un dels pocs racons que hi havia es va trobar a la noia parlant sola. S'hi va apropar per darrere, de manera sigil·losa com qui vol escoltar una conversa que no li pertany. Però quan la tenia a només un pam, ella es va girar en sec somrient amb brusquedat. Amb un somriure que no era agradable com el de sempre, era un que feia mal, que era exagerat i fred. Ell incòmode per la situació va voler parlar-li d'alguna cosa, però sense donar-li temps a dir res la noia li va dir amb un so gutural: “ets meu, ja et queda poc”.

El noi, atordit va fer un pas enrere com a reacció involuntària de la por que li gelava les venes. En aquell mateix instant va ser quan va xocar amb algú, amb ella, la noia que ja no tenia davant. Allà i només allà es va adonar que estava perdent el seny, però allò va decidir quedar-s'ho per a ell.

La matinada següent, el noi es va aixecar a respirar l'aire amb olor de sal que el vent empunyava cap a ell. Estava tot sol i amb ell només quedava el so d'un mar nerviós. Ell que volia veure l'infinit de prop, es va aproximar a la barana del vaixell somiant en què quan abaixes la vista, l'esperarien peixos inquiets jugant entre les onades. Per a la seva sorpresa, els peixos, van resultar no ser-ho tant i passar a ser cossos amb rostres reals. Es movien com si d'onades parléssim i de color fantasmal s'integraven al color del mar fent-los lleugerament imperceptibles. Ell, bé, no es feia a una idea al que veia, i molt menys quan va sentir la veu d'un dels seus companys naixent del cor del mar. “Ha sigut ella” li va xiuxiuejar l'aigua. Espantat va anar a dormir i no en va voler saber res més. L'endemà aquell mateix company ja no hi era. La conclusió final va ser que va caure per no fer atenció al terra moll. Cap altre home ho va mencionar mai més i ell no va arribar a dir el que havia sentit. Allò va passar a ser història.

No se sap ben bé per què, però tot allò que havia passat, només va fer que el jove tingués més ganes d'apropar-se a ella, i que el grup, quedés en un segon lloc... Així i tot, el dubte el menjava una mica per dins i un dia ho va haver de preguntar:

- Aurora et puc preguntar una cosa? - Ella va moure el cap en forma d'assentiment- El vas llençar tu al Nabil? - Se la va mirar als ulls, no va rebre cap reflex en ells, la seva mirada sempre havia estat buida.
- Saps el que més m'agrada a mi del Mar?- No va esperar que el noi contestes i clavant-li la mirada més profunda encara, va seguir tot acostant-se a ell- Té molts secrets. Tu mai podràs saber el que amaga, perquè ho fa tant i tant bé que ni buscant trobaràs el que busques. Si jo ara deixo caure una moneda, la perdré per sempre. Perquè el mar la farà més seva que meva, i la portarà on consideri que ha d'estar. Si ara llances un cos, saps el que passarà? - Se'l va mirar esperant una resposta que no va arribar mai- Que no el veuràs més, això passarà. Perquè el seu pes caurà cap avall i cap avall. Allà on la llum no arriba, on ningú mai veurà res. Així funciona. O sigui, que si ho vaig fer, ja no és problema meu, perquè ara li pertany tot al mar. Tingues-ho clar, on l'aigua és fosca, es mouen cossos i ningú pot fer res per canviar-ho - deixant-li caure un petó a la galta va marxar sense mirar enrere.

Al dia següent, quan el sol ja es deixava atalaiar, el jove es va trobar sol. No quedaven companys al vaixell i al seu costat només una figura ocupava l'espai. Ella seguia allà, ella no havia desaparegut.

- Sembla que s'ho ha passat bé el mar aquesta nit... Tranquil que li he demanat que amb tu no sigui tan dolent, no tinguis por - va afegir en veure la seva cara de desconcert.
- Tu pots parlar amb ell? - com un raig, la pregunta se li va escapar d'entre els llavis. Sense senyal de sortida, sense meditació. Tot producte de la por d'un jove ara solitari.
- Soc seva, clar que puc - un soroll de riure dolç li va néixer de la gola.
- Ets seva? Això no té sentit, tu estàs aquí. - va dir el jove.
- Això no vol dir res, i no vull que em fessis més preguntes, ha estat una nit llarga, deixa'm estar una estona, vols? - va agafar una manta i va anar a seure a un racó.

Aquell estaria l'últim cop que parlarien.

El dia es va fer llarg, com si els segons no contestin i els instants fossin només sensacions nul·les.

Però al final, la nit va caure després d'un dia sord. Un dia apagat, sense paraules ni mirades. Un dia de silencis pesants.

El noi va anar a dormir cansat i cada cop més desorientat. Però en el fons, no tenia por, perquè confiava en ella. Sabia que no li faria res, que el mantindria a resguard. Així doncs, va tancar els ulls i es va perdre en els seus propis pensaments.

Quan es va llevar al dia posterior, es va trobar a ell mateix estès a terra ferma. Sense noia, sense res de la seva propietat. Només un vaixell fet trossos. Allò era l'únic que tenia. Desesperat es va posar a cridar el nom de la noia, amb esperances que sortís d'algun racó i li agafes la mà. Esperant que els seus dits freds s'enredessin amb els seus, que el fred de les seves mans el despertés del malson. Però, per a la seva mala sort, als seus crits només van reaccionar dos homes que passaven per la costa.

Aquests espantats per l'escena, van trucar a les autoritats. Aquestes van arribar ràpidament i van identificar al boig que cridava com un immigrant il·legal. Així doncs, entre crits i llàgrimes saldes, se'l van emportar. I va quedar per sempre en aquell lloc. El lloc on els innocents d'una situació de guerra veuen per la finestra el destí que podria haver estat la seva felicitat. Ell va acabar esdevenint un home perdut, sense res a la vida i sol contra els seus records.

La guerra, com sempre, havia guanyat un cop més. El mar va recuperar a la seva nena que jugava a espantar els intrusos. La resta del món va continuar girant i la gent va continuar passejant.

Però res estava bé, i ell, és l'únic que ho sap.